

Иван Вазов

Луиза

Прекрасна, лепа е Луиза.
Ти би казал, че бог самси
земята ни да украси
най-милият ангел си хариза.

Очи й, дето страст пламти,
кат южното небе са сини,
на нейни бузи ти се чини,
трендафил румен че цъфти.

Кат нея друга хубавица
едва ли има в тоя свет...
Но нивга гордят поет
не ще обикне таз девица.

Кога приказува с устца,
що кичат бели маргарити,
то нейни думи сладовити
омайват всичките сърца.

Във нея греят чувства нежни
и поетически мечти
и пламенно сърце тупти
под тия гърди белоснежни.

Но моя род е странен ней
и мойта родина премила:
тя в други край се е родила,
за други небеса милей.

Тя с хладнокръвие ме слуша,
„България!“ кога реча,
кога сълзите ми течат,
тя не скърби и не въздиша...

Що думам? Моят скръбен зов
в душа й отзив не намира
и туй, що пълни ме с любов,
тя тайно може би презира!

И нека красна е она

и сини очи нека светат
на бяло лице, но поетът
не ще обикне таз мома.

КРАЙ

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7504>]